

(א) ג'ל דמח, (ב) פסחים קי; (ג) מיר סה; (ד) כמיות עה; (ה) סנהדרין פו; (ו) דה יט. נגעים פ"ד מ"א, (ז) גיטין סט; (ח) כ"ב נח; (ט) ש"ן לך פה; (י) ו' ע"ז ה; (יא) וסדר נקבן על הסדר כ"ל רש"י, (יב) תנחומא פרשה בשלח, (יג) וגם זה גם תוס' ד"ה אוקמינהו שייכים לעיל, (יד) ע"כ.

תורה אור השלם 1 עד אבוא אל מקדשי אל אביבה לאתריהם: תהלים ענ ז

הגהות הב"ח (א) רש"י ד"ה דקא מבטל וכו' גיטין, כ"ב ועמ"ש [רש"י] כ"ב דף קי"ז ע"כ [מהדורות]; (ב) שם ד"ה אנפקא, כ"ב כ"ב דף ג"ח ע"כ; (ג) תוס' ד"ה ולוקמינהו בהדי הדדי לפני המיטה:

השובר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא פו.

עין משפט
נר מצוה

ח א מ"י פ"ב מהלכות
טומאת צרעת ה"ו
סמג עשין רלד:
ב ב מ"י שם הלכה ט:

מוסף רש"י
אם בהרת קדמה לשער
לבן טמא. דהנא כמי
קרא שער לבן צהרת
(כתובות עה) דשער לבן
מקימין טומאה וכוון
שקדמתו צהרת, דכמי
והנה נפק לבן צהרת (נדח
י"ט). ספק. אם זה קדם אם
זה קדם (סנהדרין י"ט).
אנפקא. וכו' רביעית וכן
שם הכלי (גיטין סט).

HebrewBooks.org ©Moznain Publishers. No commercial use allowed.

ואיתסי. והא לחזינהו לעיניה דהו ממחרן לפי שעדיין היה ניכר אי נמי לאחר זמן סיפר לו כך: **אוקמינהו** (א) לפני התיבה. שלשתן כדלריש צמרשם (ב) דזענתית לצור יורדין לפני המיטה שלשה כדכתיב (שמות י"ז) וידי משה כצדים ואתה וחסד וגו': **אחתינהו** רביי וכו'. ואלע"ג דתני צמגילה

(דף כד: ושם ד"ה כשמה) אין מורידין לפני המיטה לא מאנשי תיפא ולא מאנשי בית שאן שקויין לאלפין עיינין ולעיינין אלפין ור' חייל לא היה יכול לומר ומכתיב כדלמך התם ה"מ היכא לאפשר צמח הכא לא הוה אפשר צמח: **רבי שמעון בן חלפתא בע"ז** בשר הוה. משום ר' אלעזר צ"ל שמעון דהוה בעל צמר נקט נמי האי עובדא ומה שהמתין עד כאן לפי שכל דבר צדוק לחזירו עד כאן: **דאי** אמר להו קדימו ואייתי צ"ב אמרו ליה לא. פי' אי אמר קדימו להסיים מעלות השחר לאיתי לכו ריפתא ואנפקא ולא תמבעלו ממלאכתם אמרי ליה לא אלא צהנן החמה נאכל ואח"כ נעשה מלאכתנו ואית ספרים דגרסי דאי אמרי להו קדימו ואתי צמייכו אמרי ליה לא וה"פ פועלין היה להם לאכול ריפתא או אנפקא צמייכו של צמ"ב קודם שיעשו מלאכה ואם אמר להם אל תמבעלו אלא לכו עתה צמדה כל זמן שאין המאכל מוזמן ושם צמ"ב לכס ריפתא ואנפקא אמרי ליה לא אלא עתה נאכל צמייכו וכן לגירסא ראשונה יש לפרש כן: נראין

חכים יתקרי ורבי לא יתקרי ואסו דרבי על ידו תהא רבי ור' נתן סוף משנה רב אשי ורבינא סוף הוראה וסימנך יעד אבוא אל מקדשי אל אבינה לאהריתם אמר רב כהנא אישתעי לי רב חמא בר ברתיה (ב) דחסא רבה בר נחמני אגב שמדא נח נפשיה אכלו ביה קורצא בי מלכא אמרו איכא חד גברא ביהודאי דקא מבטל תריסר אלפי גברי מישראל ירהא בקייטא וירחא בסתוא מכרנא דמלכא שדרו פריסתקא דמלכא בתריה ולא אשכחיה ערק ואזל מפומבדיתא לאקרא מאקרא לאגמא ומאגמא לשחין ומשחין לצריפא ומצריפא לעינא דמים ומעינא דמים לפומבדיתא בפומבדיתא אשכחיה איקלע פריסתקא דמלכא לההוא אושפיזא דרבה (ג) קריבו תבא קמיה ואשקוהו תרי כסי ודליוה לתבא מקמיה הדר פרצופיה לאחוריה אמרו ליה מאי נעביד ליה גברא דמלכא הוא אמר להו קריבו תבא לקמיה ואשקוהו חד כסא ודליוהו לתבא מקמיה ולתסי עבדו ליה הכי ואתסי אמר מידע ידענא דגברא דקא בעינא הכא הוא בחיש אבתריה ואשכחיה אמר אזלינא מהא אי מקטל קטלו לההוא גברא לא מגלינא ואי נגדי מנגדין ליה מגלינא אתיוהו לקמיה עייליה לאדרונא וטרקיה לבבא באנפיה בעא רחמי פרק אשיתא ערק ואזיל לאגמא הוה יתיב אנידא דדקולא וקא גרים קא מיפלגי

במתיבתא דרקייעא א"ם (ד) בהרת קודמת לשער לבן טמא ואם שער לבן קודם לבהרת טהור ספק הקב"ה אומר טהור וכולהו מתיבתא דרקייעא אמרי בטמא ואמרי מאן נוכח נוכח רבה בר נחמני דאמר רבה בר נחמני אני יחיד בנגעים אני יחיד באהלות שדרו שליחא בתריה לא הוה מצי מלאך המות למקרב ליה מולא הוה קא פסיק פומיה מגרסיה אדהכי נשב זיקא ואויש ביני קני סבר גונדא דפרשי הוא אמר תינה נפשיה דההוא גברא ולא ימסר בידא דמלכותא כי הוה קא ניחא נפשיה אמר טהור טהור יצאת בת קול ואמרה אשריך רבה בר נחמני שגופך טהור ויצאתה נשמתך בטהור נפל פתקא מרקייעא בפומבדיתא רבה בר נחמני נתבקש בישיבה של מעלה נפקו אביי ורבא וכולהו רבנן לאיעסוקי ביה לא הוה ידעי דוכתיה אזלו לאגמא חזו צפרי דמטללי וקיימו אמרי שמע מינה התם הוה ספדוהו תלתא יומי ותלתא לילותא נפל פתקא כל הפרוש יהא בנידוי ספדוהו שבעה יומי נפל פתקא לכו לביתכם לשלום ההוא יומא דנח נפשיה דלייה זעפא ורדי לההוא טייעא כי רכיב גמלא מהאי גיסא דנהר פפא ושדייה בהך גיסא אמר מאי האי אמרי ליה נח נפשיה דרבה בר נחמני אמר לפניו רבונו של עולם כולי עלמא דידך הוא ורבה בר נחמני דידך את דרבה ורבה דידך אמאי קא מחרבת ליה לעלמא נח זעפא רבי שמעון בן חלפתא בעל בשר הוה יומא חד הוה חמימא ליה הוה סליק ויתיב אשינא דטורא אמר לה לברתיה בתי הניפי עלי במניפא ואני אתן לך ככרין דנרד אדהכי נשבא זיקא אמר כמה ככרין דנרד למרי דיכי: הכל כמנהג המדינה וכו': הכל לאתווי מאי לאתווי באתרא דנהיגי מברך ריפתא ומשתה (ה) אנפקא דאי אמר להו קדימו ואייתי לכו אמרו לו לא כל כמינך: מעשה ברבן יוחנן בן מתאי שאמר לבנו צא ושכור וכו': מעשה לסתור חסורי מחסרא והכי קתני ואם פסק להן מזונות ריבה

רוח זה: (ו) אנפקא. כלי מחזיק רביעית: מעשה לפסוק. וכי דרך בני אדם להציב צרישא הכל כמנהג המדינה ותנא מעשה אפילו אתה עושה להם כסעודת שלמה כו': ריבה

ה"ג חכים איפקרי רבי לא חקרי: (ז) ספרא דרשם הראשון. שהראה הקב"ה (ח) דור דור וסופריו דור דור ודורשיו דור דור ומכמיו: רבי ורבי נתן סוף המשנה. כל זה כמוז לשם: סוף המשנה. סוף מנא"ס. עד ימיהן אמרו איש את דבריו צבית המדרש והיו תלמידים גורסים שמועה שמועה לצדה ולא היו מסכמות סדורות וסדר (י) וקבן על הסדר והס כללו האמור דורות שלפניהם וסדרו את המסכתות ואחריהם לא יוספו אלא מעט: סוף הוראה. סוף כל האמוראין. עד ימיהם לא היטה גמרא על הסדר אלא כשהיטה שאלה נשאלת צטעס המשנה צבית המדרש או שאלה על מעשה המאורע צדין ממון או איסור והיתר כל אחד ואחד אומר טעמו ורבי אשי ורבינא סידרו שמועות אמוראין שלפניהם וקבעו על סדר המסכתות כל אחד ואחד אלא המשנה הראיה והשנויה לה והקשו קושיות שיש להשיב ופירוקים שראויים לתמן הס והאמוראים שעמהם וקבעו הכל צגמ' כגון אימיניה מיתבי ורמניה איבעיא להו והמירויים שעליהן מה ששיירו אותן שלפניהן ואותן שאמרו לפניהם הקושיות והמירויין שעליהם לא קבעום צגמ' על סדר המסכתות והמשנה שקידר רבי וצאו רב אשי ורבינא וקבעום: וסימנך עד אבוא אל מקדשי אל. מקדשי סימנך דרב אשי. אבינה סימנך דרבינא. לאחריהם סימן סוף הוראה: רבה בר נחמני. בר פלוגמיה דרב יוסף: אגב שמדא נח נפשיה. מחמת אימת מלכות מת: דקא מבטל וכו'. שנקבצין אליו (יא) צניסן ותשרי לשמוע דרשות של פסח ושל חגים וכשמנעקשין שלוחי המלך לגבות ממס גולגולת של כל חדש ומדש אינם נמלאים צבתיים: פריסתקא. שליח: איקלע פריסתקא. ללון צאותו פונדק שהיה רבה נחצה צו: אשקיה סרין כסי ודליוה לפכא. ושדים הנמונים על הזוגות מויקין את השומה וזוגות וצני הצית לא נתכוונו לכך: אמרו לו. צני הפונדק לרבה מאי נעביד: נגודי מנגדי לי. ואם יסרונו ציפורים אגלה: וערקיה לצבא. סגר הדלת: פרק אשיתא. נפלה החומה: אנידא דיקללא. על גזע דקל קלון: אם צהרת קדמה לשער לבן טמא. דשער לבן שפרח צו הוה סימן לטומאה כדכתיב (ויקרא יג) והנה נהפך שער לבן צהרת: טהור. לפי מה שכתוב צמורה: גונדא. גוד של פרשים שמתפשין אחריה: צפומבדיתא. והוא ראש ישיבה זה: מטללי. עושין אל צננפיהן: דלי זעפא. גבה רוח סערה: אם דרבה. אתה אוהבו של רבה: רבי שמעון בן חלפתא כו'. צבעלי צמר נקט לה: ככרין דנרד. אגודות של נרד והוא עשוי כשיבולין: למרי דיכי. לצעליו של מעשה על דבריו לסותרו דקתני